

Miejska Biblioteka Publiczna
w Białej Podlaskiej

DZIAŁ WIEDZY O REGIONIE

ul. Warszawska 12a
21-500 Biała Podlaska
tel. 83 341 64 85
regionalia@mbp.13.pl

WIADOMOŚCI DIECEZJALNE SIEDLECKIE

ORGAN URZĘDOWY KURII DIECEZJALNEJ

Rok LXXIV

Luty 2005

Nr 2

ADRES REDAKCJI I ADMINISTRACJI

KURIA DIECEZJALNA - 08-100 SIEDLCE - PIŁSUDSKIEGO 62

TELEFON (025) 640-70-56; FAX (025) 644-87-44

WIADOMOŚCI DIECEZJALNE SIEDLECKIE

ORGAN URZĘDOWY KURII DIECEZJALNEJ

Rok LXXIV

Luty 2005

Nr 2

STOLICA APOSTOLSKA

PRZESŁANIE NA WIELKI POST 2005

Drodzy Bracia i Siostry!

1. Wielki Post każdego roku jawi się nam jako czas sprzyjający wzmożeniu modlitwy i pokuty, otwierając serce na pokorne przyjęcie woli Bożej. W tym okresie wskazywana jest nam duchowa droga, będąca przygotowaniem do ponownego przeżywania wielkiej tajemnicy śmierci i zmartwychwstania Chrystusa, przede wszystkim poprzez pilniejsze słuchanie słowa Bożego oraz bardziej wielkoduszne praktykowanie umartwienia, dzięki czemu możemy hojniej przyjść z pomocą bliźniemu w potrzebie.

W tym roku pragnę wam zaproponować do rozważenia, drodzy bracia i siostry, bardzo aktualny temat, który trafnie ilustrują następujące wersety z Księgi Powtórzonego Prawa: „Bo tu jest twoje życie i długie trwanie twego pobytu na ziemi” (30, 20). Te słowa Mojżesz kieruje do ludu, aby go zachęcić do zacieśnienia przymierza z Jahwe w krainie Moab, „abyście żyli wy i wasze potomstwo, miłując Pana, Boga swego, słuchając Jego głosu, Ignąc do Niego” (30, 19-20). Wierność temu Bożemu przymierzowi jest dla Izraela gwarancją przyszłości, że będzie mógł zamieszkiwać „na ziemi, którą Pan poprzysiągł dać przodkom twoim: Abrahamowi, Izaakowi i Jakubowi” (30, 20). Zgodnie z wizją biblijną, dożycie wieku dojrzałego

jest znakiem błogosławieństwa i przychylności Najwyższego. Długowieczność jawi się zatem jako specjalny dar Boży.

Chciałbym zachęcić do refleksji nad tym tematem w czasie Wielkiego Postu, w celu pogłębienia świadomości roli, jaką mają odgrywać w społeczeństwie i w Kościele osoby w podeszłym wieku, a tym samym, by usposabiać ducha do serdecznego przyjęcia, jakie zawsze należy im okazywać. W dzisiejszym społeczeństwie – m.in. dzięki zasługom nauki i medycyny – mamy do czynienia z wydłużaniem się życia ludzkiego i w konsekwencji ze wzrostem liczby osób starszych. Stwarza to konieczność zwrócenia szczególniejszej uwagi na świat tzw. „trzeciego” wieku, aby pomóc jego członkom przeżywać w sposób pełny swe możliwości, służąc całej wspólnotcie. Troska o osoby starsze, zwłaszcza wtedy, gdy przeżywają chwile trudne, winna leżeć na sercu wiernym szczególnie we wspólnotach kościelnych społeczeństw zachodnich, gdzie problem ten jest nadzwyczaj aktualny.

2. Życie człowieka jest cennym darem, który należy kochać i którego trzeba bronić w każdej fazie. Przykazanie: „Nie zabijaj!”, domaga się poszanowania go i promowania zawsze, od początku po naturalny kres. To przykazanie obowiązuje także w obliczu choroby i wówczas, kiedy spadek sił ogranicza zdolność człowieka do autonomii. Jeżeli proces starzenia się z jego nieuchronnymi uwarunkowaniami zostaje przyjęty z pogodą ducha w świetle wiary, może stać się cenną okazją do lepszego zrozumienia tajemnicy krzyża, która nadaje pełny sens życiu ludzkiemu.

W tej perspektywie osoba w podeszłym wieku potrzebuje zrozumienia i pomocy. Pragnę w tym miejscu wyrazić uznanie wszystkim, którzy dokładają starań, by odpowiedzieć na te potrzeby, i zachęcam również innych ludzi dobrej woli, aby korzystając ze sposobności, jaką stwarza okres Wielkiego Postu, zechcieli wnieść także swój osobisty wkład. Pozwoli to bardzo wielu osobom starszym uniknąć poczucia, że są ciężarem dla wspólnoty, a niekiedy nawet dla własnych rodzin, w sytuacji samotności, która wystawia ich na pokusę zamknięcia się i zniechęcenia.

Trzeba dbać o rozwijanie w opinii publicznej świadomości, że ludzie starsi zawsze stanowią wartość, którą należy docenić. Konieczne jest w związku z tym zwiększenie pomocy ekonomicznej oraz inicjatyw ustawodawczych, dzięki którym nie będą oni wyłączeni z życia społecznego. Gwoli prawdy, w ostatnich dziesięcioleciach społeczeństwo stało się bardziej wrażliwe na ich potrzeby, a medycyna rozwinęła metody leczenia paliatywnego,

które dzięki integralnemu podejściu do chorego okazują się szczególnie korzystne w przypadku osób obłożnie chorych przez długi czas.

3. Większa ilość czasu wolnego, jakim ludzie starsi dysponują w tej fazie życia, daje im możliwość podjęcia refleksji nad zasadniczymi pytaniami, które wcześniej zostały być może zaniedbane z powodu naglących spraw bądź takich, które przez nich uważane były za pierwszorzędne. Świadomość, że bliski jest ostateczny kres, skłania człowieka starszego do skoncentrowania się na tym, co istotne, i nadania znaczenia temu, czego nie niszczy upływ lat.

Właśnie ze względu na tę sytuację osoba starsza może wypełniać swą rolę w społeczeństwie. Jeżeli prawdą jest, że człowiek żyje z dorobku tych, którzy go poprzedzili, a jego przyszłość w decydującej mierze zależy od tego, w jaki sposób zostały mu przekazane wartości kultury narodu do którego należy, to mądrość i doświadczenie osób starszych mogą oświecać jego kroki na drodze postępu ku coraz pełniejszej formie cywilizacji.

Jakże ważne jest, by odkryć na nowo to wzajemne wzbogacanie się różnych pokoleń! Wielki Post poprzez swoje mocne wezwanie do nawrócenia i solidarności prowadzi nas w tym roku do skupienia uwagi na tych ważnych zagadnieniach, które dotyczą wszystkich. Co stałoby się, gdyby Lud Boży uległ swoistej rozpowszechnionej obecnie mentalności, która uznaje za niemal bezużytecznych tych naszych braci i siostry, których możliwości zostają ograniczone przez przypadłości wieku czy przez choroby? Jakże inna natomiast będzie wspólnota, od rodziny poczynając, która będzie starała się być zawsze na nich otwarta i gotowa ich przyjąć!

4. Drodzy bracia i siostry, w czasie Wielkiego Postu, wspomagani przez słowo Boże, zastanawiamy się nad tym, jak ważne jest, by każda wspólnota z życzliwym zrozumieniem towarzyszyła tym, którzy się starzeją. Trzeba ponadto przyzwyczaić się do myślenia o tajemnicy śmierci z ufnością, aby ostateczne spotkanie z Bogiem odbyło się w klimacie wewnętrznego pokoju, przy świadomości, że przyjmuje nas Ten, „który nas utkał w łonie matki” (por. Ps 139 [138], 13 b) i który zechciał uczynić nas „na swój obraz i podobieństwo” (por. Rdz 1, 26).

Niech Maryja, nasza Przewodniczka na wielkopostnej drodze, prowadzi wszystkich wierzących, zwłaszcza osoby starsze, do coraz głębszego poznania Chrystusa, który umarł i zmartwychwstał, i który jest ostateczną racją naszego życia. Niech Ona, wierna Służebnica swego

Boskiego Syna, wraz ze świętymi Anną i Joachimem oręduje za każdym z nas „teraz i w godzinie naszej śmierci”.

Wszystkim udzielam mego błogosławieństwa!

Jan Paweł II, papież

Watykan, 8 września 2004 r.

Źródło: Libreria Editrice Vaticana

WĄSKĄ DROGĄ ZA CHRYSTUSEM KU SZCZYTOM

Przesłanie Jana Pawła II do uczestników II Międzynarodowego Kongresu poświęconego Życiu Konsekwancji

Od 23 do 27 listopada 2004 r. odbywał się w Rzymie II Międzynarodowy Kongres poświęcony Życiu Konsekwancji. W obradach na temat: «Gorące umiłowanie Chrystusa, gorące umiłowanie ludzkości. „Duc in altum”», uczestniczyło ok. 900 zakonników i zakonnice z różnych konferencji wyższych przełożonych oraz wielu przedstawicieli zgromadzeń zakonnych, którzy reprezentowali ponad milion osób konsekrowanych z całego świata. Analizowali oni drogę przebytą od kongresu w 1993 r. i Synodu Biskupów poświęconego życiu konsekrowanemu w 1994 r. oraz starali się rozpoznać w świetle dokumentów «Vita consecrata», «Tertio millennio adveniente», «Novo millennio ineunte» działanie Ducha Świętego w życiu konsekrowanym w naszych czasach. Abp Franc Rodé CM, prefekt Kongregacji ds. Instytutów Życia Konsekwancji i Stowarzyszeń Życia Apostolskiego, odczytał przesłanie Jana Pawła II skierowane do uczestników kongresu.

Drodzy Bracia i Siostry!

1. Do was wszystkich, powołanych w sposób szczególny przez Boga do ściślejszego naśladowania Chrystusa, kieruję moje serdeczne pozdrowienie.

Na zakończenie Międzynarodowego Kongresu poświęconego Życiu Konsekwancji, który odbywał się w tych dniach w Rzymie, z radością przesyłam specjalne przesłanie do was wszystkich, którzy wzięliście w nim udział: do przewodniczących konferencji wyższych przełożonych, do przełożonych generalnych, do was wszystkich, osób konsekrowanych, którzy zebraliście się w tych dniach, by obradować nad dzisiejszymi problemami i perspektywami waszego wyboru życia.

2. Ludzie naszych czasów ulegają niekiedy tak wielkiemu ubóstwu wewnętrznemu, że nawet nie są już w stanie zdać sobie sprawy z własnego ubóstwa. W naszych czasach pojawiają się niespotykane dotąd formy niesprawiedliwości i wyzysku oraz egoistycznych nadużyć ze strony pojedynczych osób i całych grup. Powoduje to, że wielu ludzi traci nadzieję, o czym mówiłem w Adhortacji apostoelskiej *Ecclesia in Europa* (por. n. 7).

W tej sytuacji osoby konsekrowane powinny ofiarować zagubionej, zmęczonej i pozbawionej pamięci ludzkości wiarygodne świadectwa nadziei chrześcijańskiej, «ukazując miłość Boga, która nikogo nie opuszcza» oraz dając «zagubionemu człowiekowi rzeczywiste powody, by nie tracił nadziei» (tamże, n. 84). «Właśnie o to trudzimy się i walczymy, ponieważ złożyliśmy nadzieję w Boga żywym» (1 Tm 4, 10).

3. Osoby konsekrowane są powołane, by społeczeństwu, w którym często miłość nie znajduje miejsca, aby się wyrazić w formie altruistycznej, ukazywać swym życiem logikę bezinteresownego daru: ich wybór bowiem wyraża się «w radykalnym darze z siebie składanym z miłości do Pana Jezusa, a w Nim – do każdego członka ludzkiej rodziny» (*Vita consecrata*, 3).

Życie konsekrowane powinno strzec dziedzictwa życia i piękna, które potrafi ugasić wszelkie pragnienie, wyleczyć każdą bolączkę, być niczym balsam na wszelkie zranienia, zaspokajając każde pragnienie radości i miłości, wolności i pokoju.

4. «Gorące umiłowanie Chrystusa, gorące umiłowanie ludzkości» to wiodący temat waszej refleksji podczas kongresu. Wyraża on trafnie zaangażowanie, z jakim staracie się stale na nowo rozpoczynać od Chrystusa, by nauczyć się kochać bliźniego tak jak miłował go Ten, który «nie przyszedł, aby Mu służyło, lecz żeby służyć i dać swoje życie jako okup za wielu» (Mk 10, 45).

Karmelitańska mistyczka św. Maria Magdalena de'Pazzi w swoich porywach miłości do Boskiego Oblubieńca wzywała dusze osób konsekrowanych, by kochały Miłość, Miłość nie kochaną: «O dusze stworzone z miłości i do miłości, dlaczego nie kochacie Miłości?»; i błagała Umiłowanego: «O Miłości, nie kochana ani nie znana. O Miłości, spraw, aby wszystkie stworzenia miłowały Ciebie, Miłość» (PR 2, 188-189).

Ta gorąca, żarliwa miłość do Chrystusa i dusz, ten nienasycony głód Bożej miłości i to pragnienie, by doprowadzić do niej wszystkich ludzi, powinny nieustannie towarzyszyć wam w trudzie osobistego nawrócenia, zdobywania świętości oraz pracy ewangelizacyjnej.

5. Wy, osoby konsekrowane, jesteście wszystkie powołane, by ściślej naśladować Chrystusa, pielęgnować w sercu Jego uczucia (por. Flp 2, 5), uczyć się od Niego, który jest cichy i pokornego serca (por. Mt 11, 29), wypełniać wraz z Nim wolę Ojca (por. J 6, 28) i iść za Nim drogą krzyża.

Oto jedyna droga ucznia. Nie ma innych dróg. Codziennie z radosnym i pełnym wdzięczności sercem trzeba iść wąską drogą za Nauczycielem, aby czerpać potrzebne energie u źródła wody życia, które nie ma kresu.

Trzeba otwierać serce na życiodajne tchnienie Ducha, współzawodniczyć w miłości braterskiej i służbie, otwierać drzwi słabym, samotnym i odrzuconym. W ten sposób na progu trzeciego tysiąclecia chrześcijaństwa świadectwo waszego życia, czystego, ubożego i posłusznego, jasno ukaże pełne miłości oblicze Chrystusa.

6. Wy, osoby żyjące w dziewictwie ze względu na Królestwo niebieskie, bardziej niż ktokolwiek inny jesteście powołane, by przyoblec się w Chrystusa i naśladować Jego pokorę, łagodność i cierpliwość. Niech wasz ślub czystości przypomina, jak owocna jest oblubieńcza więź łącząca stworzenie ze Stwórcą; niech będzie znakiem, że w sercu człowieka istnieje miejsce, które może wypełnić jedynie Bóg.

Powołani, by z radością uczestniczyć w ubóstwie Chrystusa, który będąc bogaty, stal się dla nas ubogi, aby nas ubogacił swoim ubóstwem (por. 2 Kor 8, 9; Mt 8, 20), poprzez swe oderwanie od dóbr dajecie świadectwo, że wasze życie jest całkowicie zwrócone ku niebu, «gdzie ani mól, ani rdza nie niszczą i gdzie złodzieje nie włamują się i nie kradną» (Mt 6, 20).

Bądźcie zawsze posłuszni w Chrystusie. Niech wasze wspólnoty będą odpowiedzialne, a zadania powierzane jednym nie odbierają motywacji drugim; niech będą to wspólnoty, w których wszyscy kierują się rozeznaniem, żyją miłością, która buduje, oraz nie wahają się przed braterskim upominaniem. Pokażcie światu, że wyrzeczenie się własnej woli, własnych planów w wolności, miłości i wierności Ewangelii jest źródłem szczęścia i otwiera drogę do pełnej realizacji samego siebie.

7. Gdy czujemy się bezmiernie kochani, nie możemy uczestniczyć w misterium ofiarującej się Miłości w sposób bierny. Musimy pozwolić, by ogarnęły nas płomienie całopalenia. I stać się miłością.

Otwarcie — najpierw serca i umysłu, a potem rąk od samego początku nakłada na was, osoby konsekrowane, szczególne obowiązki w obliczu różnego rodzaju form ubóstwa, występującego w konkretnych sytuacjach, któremu trzeba zaradzić. Również i dziś powinniście być gotowe podejmować wyzwania, jakie stają przed każdym człowiekiem dobrej woli, przed wszystkimi wierzącymi, mężczyznami i kobietami, oraz przed Kościołem i społeczeństwem.

Na przestrzeni wieków miłość do braci, zwłaszcza najbardziej bezbronych, do młodzieży i dzieci, do tych, którzy zagubili sens życia i czują się przez wszystkich odrzuceni, przynaglała osoby konsekrowane do ofiarowania samych siebie bez reszty. Nadal spalajcie się dla świata, ze świadomością, że jedyną miarą miłości jest kochać bez miary.

Tą szczególną miłością do najmniejszych rozpalajcie wszystkich, których spotykacie, zwłaszcza ludzi świeckich pragnących dzielić wasz charzmat i misję. Bądźcie zawsze gotowi wsłuchiwać się w nowe wezwania Ducha Świętego, starając się rozeznawać wraz z pasterzami Kościołów partykularnych, w których przyszło wam żyć, najpilniejsze potrzeby duchowe i misyjne naszych czasów.

Wzywając was, byście wpatrywali się zawsze w Jezusa, dawcę wiary, który ja, wydoskonała (por. Hbr 12, 2), wam i wszystkim osobom konsekrowanym w świecie przesyłam specjalne i serdeczne Błogosławieństwo Apostolskie.

Jan Paweł II, papeż

Watykan, 26 listopada 2004 r.

Źródło: L'Osservatore Romano,
wydanie polskie 2 (270) 2005

PRZESŁANIE JANA PAWŁA II Z OKAZJI SZEŚCZDZIESIĄTEJ ROCZNICY WYZWOLENIA WIĘŹNIÓW Z OBOZU KONCENTRACYJNEGO AUSCHWITZ-BIRKENAU

Mija sześćdziesiąt lat od wyzwolenia więźniów nazistowskiego obozu śmierci w Oświęcimiu-Brzezince. Nie można przy tej okazji nie wrócić pamięcią do dramatu, jaki rozegrał się w tym miejscu, jako tragiczny owoc programowej nienawiści. Trzeba w tych dniach wspominać wielomilionową rzeszę tych, którzy niewinnie znosili nieludzkie cierpienie i zostali unicestwieni w komorach gazowych i krematoriach. Chyłę czoło przed wszystkimi, którzy zaznali tego przejawu misterium iniquitatis.

Kiedy jako papież nawiedziłem w pielgrzymce oświęcimski obóz w czerwcu 1979 roku, zatrzymywałem się przy tablicach poświęconych ofiarom. Były na nich napisy w językach: polskim, angielskim, bułgarskim, cygańskim, czeskim, duńskim, francuskim, greckim, hebrajskim, jidysz, hiszpańskim, flamandzkim, serbsko-chorwackim, niemieckim, norweskim, rosyjskim, rumuńskim, węgierskim i włoskim. We wszystkich tych językach zostało zapisane wspomnienie ofiar Oświęcimia, konkretnych, choć często nieznanych osób – mężczyzn, kobiet i dzieci. Zatrzymałem się wówczas dłużej przy tablicy z napisem w języku hebrajskim. Powiedziałem, że „napis ten wywołuje wspomnienie narodu, którego synów i córki przeznaczono na całkowitą eksterminację. Naród ten początek swój bierze od Abrahama, który jest naszym ojcem w wierze (por. Rz 4, 11-12), jak się wyraził Paweł z Tarsu. Ten naród, który otrzymał od Boga Jahwe przykazanie «Nie zabijaj», w szczególnej mierze doświadczył na sobie zabijania. Wobec tej tablicy nie wolno nikomu przejść obojętnie” (7 czerwca 1979).

Dzisiaj powtarzam te słowa. Nie wolno nikomu przejść obojętnie wobec tragedii Szoah. Ta próba planowego wyniszczenia całego narodu kładzie się cieniem na Europie i na całym świecie; jest zbrodnią, która na zawsze splamiła historię ludzkości. Niech przynajmniej dzisiaj i w przyszłości będzie przestroga: nie można ulegać ideologiom, które usprawiedliwiają możliwość deptania godności człowieka odmiennością jego rasy, koloru skóry, języka czy religii. Kieruję ten apel do wszystkich, a zwłaszcza do tych, którzy w imię religii uciekają się do przemocy i terroru.

Te myśli towarzyszyły mi w sposób szczególny, gdy podczas Wielkiego Jubileuszu Roku 2000 Kościół celebrował uroczystą liturgię pokutną w bazylice św. Piotra, a także gdy jako pielgrzym udałem się do Miejsc Świętych i wszedłem do Jerozolimy. W Yad Vashem – mauzoleum Szoah – i przy zachodnim Murze Świątyni modliłem się w ciszy, prosząc o przebaczenie i nawrócenie serc.

Pamiętam, że w 1979 roku ze szczególną zadumą stanąłem przy tablicach, na których były napisy w języku rosyjskim i cygańskim. Złożone były dzieje udziału Związku Radzieckiego w tamtej wojnie, ale nie można nie pamiętać, że właśnie spośród Rosjan najwięcej osób tragicznie straciło w niej życie. W zamyśle Hitlera Romowie również byli skazani na całkowite wyniszczenie. Nie można nie doceniać ofiary życia, jaką ponieśli ci nasi bracia w obozie śmierci w Oświęcimiu-Brzezince. Dlatego ponownie wzywam, aby nie przechodzić obojętnie wobec tych tablic.

Zatrzymałem się w końcu przy tablicy polskiej. Mówiłem wtedy, że doświadczenie Oświęcimia to „jeszcze jeden etap wiekowych zmagania tego narodu, mojego narodu, o podstawowe swoje prawa wśród narodów Europy. Jeszcze jeden głośny krzyk o prawo do własnego miejsca na mapie Europy. Jeszcze jeden bolesny rozrachunek z sumieniem ludzkości”. Wypowiedzenie tej prawdy było wołaniem o dziejową sprawiedliwość dla narodu, który poniósł tyle ofiar dla uwolnienia naszego kontynentu od zgubnej ideologii nazistowskiej, a został zaprzędany w niewolę innej wyniszczającej ideologii – sowieckiego komunizmu. Dziś powracam do tych słów, aby – w niczym im nie zaprzeczając – dziękować Bogu, że dzięki wytrwałemu wysiłkowi moich rodaków Polska znalazła właściwe miejsce na mapie Europy. Oby ten historyczny fakt owocował wzajemnym ubogaceniem duchowym wszystkich Europejczyków.

Podczas pobytu w Oświęcimiu mówiłem też, że należałoby zatrzymać się przy każdej tablicy. Uczyniłem to, przechodząc w modlitewnej zadumie od jednej do drugiej i polecając miłosierdziu Bożemu wszystkich zamordowanych tam przedstawicieli narodów, które zostały dotknięte przez okrucieństwo wojny. Modliłem się, również za ich wstawiennictwem, o dar pokoju dla świata. Czynię to nieustannie, ufając, że w każdych okolicznościach będzie zwyciężało poszanowanie godności osoby ludzkiej, prawa każdego człowieka do swobodnego poszukiwania prawdy, do zachowania norm moralności, do czynienia sprawiedliwości i wymagania

warunków życia godnych człowieka (por. Jan XXIII, List apost. *Pacem in terris*: AAS 55 [1963], 295-296).

Mówiąc o ofiarach Oświęcimia, nie mogę nie przypomnieć, że pośród tego nieopisanego nagromadzenia zła objawiało się również heroiczne dobro. Z pewnością wielu było tych, którzy z wolnością ducha podejmowali przymus cierpienia, okazując miłość nie tylko współwięźniom, ale również oprawcom. Wielu czyniło to z miłości Boga i człowieka, inni w imię najwyższych wartości duchowych. Dzięki postawie ich wszystkich potwierdziła się prawda, która tak często pojawia się w Biblii: choć człowiek jest zdolny do czynienia zła, nawet ogromnego zła, to zło nie będzie miało ostatniego słowa. Nawet w otchłani cierpienia może zwyciężać miłość. Oświęcimskie świadectwo tej miłości nie może zostać zapomniane. Ono musi nieustannie budzić sumienia, gasić spory, przyzywać do pokoju.

Wydaje się, że taki jest najgłębszy sens obchodzenia tej rocznicy. Jeżeli bowiem wspominamy dramat ofiar, to nie po to, aby rozdzierać bolesne rany, budzić uczucia nienawiści i chęć odwetu, ale po to, aby oddać hołd ludziom, dać wyraz historycznej prawdzie, a zwłaszcza, by wszyscy uświadomili sobie, że tamte mroczne dzieje winny być dla współczesnych wezwaniem do odpowiedzialności za kształt naszej historii. Oby nigdy więcej, w żadnym zakątku ziemi nie powtórzyło się to, czego doświadczyli ludzie, których oplakujemy od sześćdziesięciu lat!

Wszystkim uczestnikom rocznicowych uroczystości przesyłam moje pozdrowienie i wypraszam u Boga dar Jego błogosławieństwa.

Jan Paweł II, papież

Watykan, 15 stycznia 2005 r.

Źródło: Libreria Editrice Vaticana

**OŚWIADCZENIE NIEMIECKICH BISKUPÓW
Z OKAZJI WYZWOLENIA
OBOZU KONCENTRACYJNEGO AUSCHWITZ
27 STYCZNIA 2005**

27 stycznia 1945 r. wojska sowieckie wyzwoliły obóz koncentracyjny Auschwitz I i Auschwitz-Birkenau. W 60 lat po tym wspominamy wydarzenia, związane z nazwą Auschwitz. Ogarniamy nimi również niezliczone rzesze ludzi z różnych części świata.

Ukazuje to, jak bardzo jeszcze dziś tkwi w naszej pamięci okrucieństwo Auschwitz, jak głębokie są rany, które pozostawiło ono w stosunkach między narodami i ludźmi, co więcej, jak bardzo Auschwitz zmienił własny obraz człowieka w nim samym. Wspomnienia Niemców o zbrodniach w obozach zagłady różnią się i zawsze będą się różnić od wspomnień innych narodów i grup, przede wszystkim ofiar.

Znakiem nadziei zarówno dla współczesnych jak i na przyszłość, jest fakt, że dziś coraz częściej - również w miejscach zbrodni - staje się możliwe to, że Polacy i Niemcy, chrześcijanie i żydzi wspólnie oddają hołd ofiarom. Jak chyba żadne inne miejsce, Auschwitz jest symbolem zagłady europejskich Żydów. Również setki tysięcy Romów stały się ofiarami masowych mordów w imię narodowosocjalistycznego obłędu rasistowskiego.

Auschwitz oznacza też zagładę życia ludzkiego poprzez pseudonaukowe doświadczenia medyczne i zbrodnicze traktowanie radzieckich jeńców wojennych. Wiele tysięcy żołnierzy Armii Czerwonej zmuszano, jako robotników przymusowych, do budowy obozu Auschwitz-Birkenau, a przy tym do powolnej śmierci. Ogarniamy pamięcią te wszystkie ofiary, także chrześcijańskich świadków wiary. Auschwitz zajmuje także dominujące miejsce w historii cierpień narodu polskiego. W okupowanej Polsce wymordowano wszystkich polskich Żydów i znaczną część polskiej inteligencji. Trzeba o tym przypomnieć zwłaszcza teraz, w związku z powstałymi na nowo kontrowersjami między Niemcami i Polakami, wokół nie przewidywanych jeszcze konsekwencji wojny. W rocznice wyzwolenia Auschwitz ogarniamy pamięcią niezliczonych żołnierzy wojsk alianckich, którzy oddali życie za wyzwolenie Europy spod zbrodniczego systemu narodowosocjalistycznego. W sposób szczególny wspominamy poległych

żołnierzy wojsk radzieckich. To Armia Czerwona wyzwoliła żyjące jeszcze ofiary obozu w Auschwitz.

Nie zapominamy strasznych następstw, jakie dla miejscowej ludności pociągnęło za sobą zdobywanie dalszych części Niemiec przez Armię Czerwoną. Zachęceni przez swoje dowództwo do odwetu za straszne zbrodnie Niemców dokonane na ludności radzieckiej, radzieccy żołnierze uczestniczyli nie tylko w sprawiedliwej wojnie z Hitlerem, ale także byli narzędziem stalinowskich zbrodni.

Jednak doznane cierpienia, jakich doznała ludność niemiecka jako odwet za niemieckie zbrodnie, nie może nam przesłaniać faktu, że bez ogromnego przelewu krwi, zwłaszcza żołnierzy rosyjskich, białoruskich i ukraińskich, nie byłoby możliwe położenie kresu zbrodniom Auschwitz.

Obóz Auschwitz, założony w kwietniu 1940 roku początkowo jako obóz koncentracyjny dla więźniów polskich, został rozszerzony o ponad 40 podobozów i z czasem zbudowano w nim komory gazowe.

Od 1942 do końca 1944 roku był największym centrum systematycznej, prowadzonej na skalę przemysłową, masowej zagłady ludzkiego życia. Komory gazowe hitlerowskich obozów zagłady w okupowanej Polsce służyły jako narzędzie do - jak to nazywały niemieckie władze państwowe: „ostatecznego rozwiązania kwestii żydowskiej”.

Mimo, że zamordowano w tym miejscu wiele tysięcy osób pochodzenia nieżydowskiego, ta niemiecka nazwa dla polskiego miasteczka Oświęcim, pozostaje jak żadna inna, symbolem największego ludobójstwa w dziejach ludzkości: zagłady około sześciu milionów Żydów. W Auschwitz nasza cywilizacja w straszliwy sposób skonfrontowana została z otchłanią własnych możliwości. Przerażenie rozmiarem zła, jakiego dokonano w Auschwitz, nie opuszcza nas do dzisiaj.

Do dziś jeszcze nie znaleźliśmy niemieckiego odpowiednika dla hebrajskiego słowa „Schoa”, określającego te zbrodnie. U podstaw znanego powiedzenia, że po Auschwitz nie może już powstać żadna poezja, leży doświadczenie niezdolności wyrażenia za pomocą języka tego, co się stało w Auschwitz i jego trwałych konsekwencji dla kondycji człowieka, dla cywilizacji i społeczeństwa.

Ale to właśnie same ofiary starają się poszukiwać języka, który mogłby wyrazić te zbrodnie przeciwko ludzkości. Niektóre z nich, którym z trudem

udało się uniknąć narodowosocjalistycznej maszyny zagłady, jak wiedeński psycholog Victor E. Frankel i pisarze, Elie Wiesel, Primo Levi, Paul Celan, Imre Kertész, Louis Begley czy Cornelia Edvardson, poprzez swoje dzieła pokazali przyszłym pokoleniom dno ludzkiej egzystencji, a zarazem możliwość podjęcia dyskusji.

Niektórzy z nich przeżyli przy tym osobiste załamanie. Świadcstwo ofiar może nam pomóc przeżyć ten szok, że również w przypadku zbrodniarzy możemy patrzeć w oblicze człowieka.

Naród nasz potrzebował dużo czasu, aby stanąć wobec odpowiedzialności za monstrualne zbrodnie, dokonane przez Niemców i w imieniu Niemiec. Do dzisiaj nadal czynne są mechanizmy usuwania ich z pamięci.

Niewątpliwie słusznie odrzuca się pojęcie zbiorowej odpowiedzialności. Prawdą jest jednak również i to, że o wiele więcej Niemców czuło się osobiście winnymi, niż tych, którzy byli gotowi przyznać się do współwiny.

Winę ponoszą nie tylko zbrodniarze w miejscu zbrodni i władze polityczne. W różnym stopniu wzięli na siebie odpowiedzialność ci, którzy temu asystowali i ci, którzy o tym wiedzieli.

Wiemy przy tym dobrze, jakim naciskom poddawane było społeczeństwo, znamy rozmiar prowadzonej przez państwo dezinformacji oraz skuteczność metod zastraszania. Dlatego też nie możemy sobie pozwolić na arogancję w ocenie. Mimo to naszemu narodowi przypisuje się, że Auschwitz było dlatego możliwe, że niewielu z nas miało odwagę stawiania oporu. Wobec problemu współodpowiedzialności staje również nasz Kościół. Musimy przyznać się do długiej tradycji antyjudajizmu wśród chrześcijan i w naszym Kościele.

Tak w watykańskim dokumencie „Pamiętamy: refleksje nad Shoah” opublikowanym w marcu 1998 r. postawiono pytanie, „czy prześladowanie Żydów nie było łatwiejsze dzięki antyżydowskim uprzedzeniom, które pozostały żywe w głowach i sercach niektórych chrześcijan”.

Wyznanie win przez Jana Pawła II w imieniu Kościoła katolickiego przed całym światem 12 marca 2000 roku zawiera również „Wyznanie win popełnionych w stosunku do Izraela”: „Módlmy się, aby pamiętając o cierpieniach, jakich zaznał Izrael w ciągu dziejów, chrześcijanie umieli uznać grzechy, popełnione przez wielu z nich przeciwko ludowi przymierza i błogosławieństw, a przez to zdołali oczyścić swoje serca”. Podczas wizyty w Izraelu papież pogłębił to wyznanie w Instytucie Pamięci Yad Vashem

i w sposób symboliczny umieścił w Ścianie Płaczu. Ten gest papieża Jana Pawła II stał się źródłem odnowy. Papież w sposób zdecydowany dąży do poprawy stosunków z Żydami i zachęca cały Kościół do szukania wspólnej drogi z naszymi „starszymi braćmi w wierze”. W tym miejscu wyrażamy podziękowanie wszystkim, którzy angażują się na rzecz dialogu między judaizmem i chrześcijaństwem.

Powaga z jaką wspominamy Auschwitz jest również wyrazem zainteresowania tymi, którzy przeżyli zbrodnie narodowego socjalizmu. Ich życie do końca napiętnowały przeżycia obozu zagłady. Wszyscy, w bardzo już podeszłym wieku, mają prawo do opieki, która wprawdzie nie złagodzi bólu, ale pozwoli go znieść w sposób bardziej ludzki. Wspomnienie Auschwitz pozwala nam również postawić pytanie, na ile w sposób trwały Niemcy i Europa wyciągnęły naukę z tej przekraczającej wszelką miarę katastrofy?

Raz po raz odzywa się antysemityzm. Również i w naszym kraju wydaje się umacniać, a przynajmniej staje się bardziej widoczny. Przed nami jeszcze długa droga oczyszczenia i dialogu.

Jesteśmy wdzięczni za to, że w ostatnich latach wielu Żydów miało odwagę przybyć do Niemiec. Jako chrześcijanie, kierujemy się również nadzieją, że spotkanie w wierze ubogaci nas wszystkich, tak chrześcijan, jak i żydów - i przybliży nas w wierze we wspólnie czczonego Boga Abrahama, Izaaka i Jakuba.

Moguncja, 24 stycznia 2005 r.

PODCZAS OSTATNIEJ WIECZERZY

List papieski z okazji przyznania Caritas Internationalis kościelnej publicznej osobowości prawnej

Na mocy listu Jana Pawła II «Podczas Ostatniej Wieczerzy», ogłoszonego 13 listopada 2004 r., «Caritas Internationalis» uzyskała kościelną osobowość prawną. List ten jest skierowany do przewodniczącego «Caritas Internationalis» abpa Youhanny Fouada El-Hage, któremu został wręczony oficjalnie przez abpa Paula Josefa Cordesa, przewodniczącego Papieskiej Rady «Cor Unum», w siedzibie dykasterii. «Caritas Internationalis» jest międzynarodową dobroczynną organizacją katolicką koordynującą działalność charytatywną w świecie. Od 1951 r. z woli Piusa XII działała przy Stolicy Apostolskiej, a od 1971 r. weszła w skład powołanej przez Pawła VI Papieskiej Rady «Cor Unum».

Czcigodny Brat

Abp Youhanna Fouad El-Hage

Maronicki arcybiskup Trypolisu w Libanie

Przewodniczący Caritas Internationalis

1. Podczas Ostatniej Wieczerzy, w przeddzień swej męki, Pan Jezus zоставił apostołom wyraźne polecenie: «Przykazanie nowe daję wam, abyście się wzajemnie miłowali, tak jak Ja was umiłowałem» (J 13, 34). Na mocy tego polecenia Kościół głosił Ewangelię i udzielał łaski sakramentów, troszcząc się zawsze o to, by jego działaniu towarzyszyło świadectwo miłości.

I tak od początków istnienia wspólnoty chrześcijańskiej jej życie wyróżniało czynne praktykowanie miłosierdzia, wyrażającego się w szczególności w trosce o ubogich i słabych (por. Dz 2, 42-47). Natomiast od ponad dwóch stuleci w diecezjach i parafiach powstawały grupy, które później przybrały nazwę Caritas, stawiające sobie za cel roztaczanie opieki nad tymi, którzy znaleźli się w potrzebie. Z czasem zaczęły one koordynować swoją działalność również na szczeblu krajowym i międzynarodowym.

W Roku Świętym 1950 mój czcigodny poprzednik, sługa Boży Pius XII powołał do życia w Rzymie organ, który w ramach Kościoła powszechnego miał zrzeszać krajowe organizacje charytatywne, działające z upoważnienia swoich Episkopatów, aby ułatwić im wzajemne poznawanie się, koordynację działań i współpracę w rozwijaniu działalności charytatywnej

i społecznej w różnych częściach świata. Również inni moi czcigodni poprzednicy z ojcowskim i prawdziwym zainteresowaniem obserwowali rozwój *Caritas Internationalis*. Sługa Boży Paweł VI z satysfakcją mógł stwierdzić, że «podjęła wszędzie swą działalność» (*Populorum progressio*, 46).

2. Powstała z inicjatywy Stolicy Apostolskiej, która następnie śledziła jej działalność i wytyczała jej kierunki, *Caritas Internationalis* przybrała formę zrzeszenia organizacji charytatywnych, przeważnie krajowych Caritas. Zrzeszenie to, nie ujmując krajowym Caritas należnej im autonomii, ułatwia ich współpracę, pełniąc rolę animacyjną, koordynacyjną i reprezentacyjną. *Caritas Internationalis* zatem ze względu na swe pochodzenie i swą naturę jest ściśle związana z pasterzami Kościoła, a w szczególności z Następcą Piotra, który przewodniczy w powszechnej miłości (por. św. Ignacy Antiocheński, Ep. ad Romanos), a inspirację do działania czerpie z Ewangelii i z Tradycji Kościoła.

Od momentu powstania *Caritas Internationalis* przeprowadziła wiele ważnych akcji za pośrednictwem organizacji, które wchodzą w jej skład, zyskując sobie uznanie i prestiż również w oczach władz świeckich.

3. Dlatego też, na potwierdzenie roli, jaką odgrywa w Kościele to zasłużone zrzeszenie, i przychyłając się do jego wyraźnej prośby, na mocy autorytetu apostolskiego i w myśl przepisów Kodeksu Prawa Kanonicznego przyznaję *Caritas Internationalis* kościelną publiczną osobowość prawną (por. kan. 116-123). Zatwierdzam jej statuty i regulamin, które winny być interpretowane w świetle postanowień zawartych w niniejszym chirografie. Każda ich zmiana będzie musiała zostać przeze mnie zatwierdzona, dotyczy to również ewentualnego przeniesienia głównej siedziby, która aktualnie znajduje się w Rzymie.

Ze względu na szczególną więź *Caritas Internationalis* ze Stolicą Apostolską lista kandydatów zarówno na stanowisko przewodniczącego, jak i sekretarza generalnego zrzeszenia winna być przedstawiana do zatwierdzenia Papieżowi, zanim zostanie oficjalnie poddana pod ostateczne głosowanie zgromadzenia ogólnego.

Ponadto Stolica Apostolska, po zasięgnięciu stosownych opinii, mianuje asystenta kościelnego, który ma prawo uczestniczenia w działalności organów instytucjonalnych.

4. Biorąc pod uwagę postanowienia Konstytucji apostolskiej *Pastor Bonus* (por. art. 146, 2), powierzam Papieskiej Radzie «Cor Unum» zadanie

śledzenia i wspierania działalności *Caritas Internationalis* zarówno na płaszczyźnie międzynarodowej, jak i w jej delegaturach regionalnych. Dykasteria ta winna być zatem należycie informowana o inicjatywach zrzeszenia na poszczególnych szczeblach i będzie miała prawo uczestniczyć w zebraniach jego organów oraz w zebraniach poświęconych koordynacji działalności rozwijanej przez *Caritas Internationalis*. Papieska Rada będzie się przyczyniać do podtrzymywania w zrzeszeniu żywego ducha kościelnego, a w szczególności będzie czuwać nad tym, aby działalność jej członków, koordynowana na płaszczyźnie międzynarodowej, rozwijała się we współpracy z Kościołami lokalnymi i ich pasterzami. Wreszcie, *Caritas Internationalis* zobowiązana jest przedstawiać Papieskiej Radzie «Cor Unum» teksty programowe, jakie zamierza promulgować, przed ich opublikowaniem.

5. Ponadto, w zakresie swej działalności na płaszczyźnie międzynarodowej, przede wszystkim przy organizacjach międzynarodowych i na obszarach świata gdzie występują szczególne trudności, *Caritas Internationalis* będzie się konsultowała z Sekretariatem Stanu.

W kwestiach specyficznych *Caritas Internationalis* będzie współdziałała również z innymi dykasteriami Kurii Rzymskiej, w szczególności z Papieską Radą «Iustitia et Pax», Papieską Radą ds. Duszpasterstwa Migrantów i Podróżujących i Papieską Radą ds. Duszpasterstwa Służby Zdrowia, zgodnie z kompetencjami, jakie wyznacza im Konstytucja apostolska *Pastor Bonus*.

6. Ufając, że niniejszy akt umocni więzi komunii *Caritas Internationalis* z Kościołem powszechnym, nakazuję, aby zawarte w nim postanowienia były wiernie przestrzegane. Zawierzam zaangażowanie i działalność zrzeszenia wstawiennictwu Błogosławionej Dziewicy Maryi od Nawiedzenia i św. Marcina de Porręs i udzielam tobie, czcigodny Bracie, oraz wszystkim jego członkom specjalnego Błogosławieństwa Apostolskiego.

Jan Paweł II, papież

Castel Gandolfo, 16 września 2004 r.

Źródło: L'Osservatore Romano,
wydanie polskie 2 (270) 2005

EPISKOPAT POLSKI

K o m i s j a
Konferencji Episkopatu Polski
ds. Instytutów Życia Konsekwowanego
i Stowarzyszeń Życia Apostolskiego

List Pasterski

O RADZIE I ŚLUBIE EWANGELICZNEGO UBÓSTWA

na niedzielę przed IX Światowym Dniem

Życia Konsekwowanego

(30 stycznia 2005 r.)

Umiłowani w Chrystusie Panu Siostry i Bracia!

Zbliżający się IX już Światowy Dzień Życia Konsekwowanego, decyzją Ojca Świętego Jana Pawła II obchodzony zawsze w Święto Ofiarowania Pańskiego, skłania nas do ponownego spojrzenia na rolę życia konsekwowanego we Wspólnocie Kościoła. W roku ubiegłym dziękowaliśmy Bogu za udzielony każdemu człowiekowi ochrzczoneму dar i zadanie życia czystego, w życiu konsekwowanym pogłębionego przez ślub czystości. W tym roku pragniemy zatrzymać się nad darem i ślubem ubóstwa.

Ewangeliczna rada ubóstwa, odwołująca się do słów i przykładu życia samego Jezusa Chrystusa, we współczesnym świecie wydaje się szczególnie przydatna. Wobec narastającej biedy wielu rodzin i ciągle postępującego rozwarstwienia pomiędzy wąską grupą bardzo bogatych i coraz większymi obszarami zwyczajnej biedy, wszyscy winniśmy poczuć się wezwani przez Jezusa Chrystusa do nowego przyjęcia słów: Błogosławieni ubodzy w duchu (Mt 5,3).

Błogosławieni ubodzy w duchu

Uświadamiając sobie problem rosnącej biedy wielu ludzi i powszechnie zauważany brak nadziei na ich rozwiązanie, słyszymy dziś zaproszenie

Pana Jezusa, by odkrywać rozwiązania proponowane przez Niego. Jan Paweł II w Liście *Mane nobiscum Domine* na rozpoczęcie Roku Eucharystii stwierdza, że ludzkiej egzystencji nie można uzasadnić bez odniesienia do Stwórcy. Bez wiary w Boga człowiek zaczyna szukać szczęścia w mnożeniu posiadanych rzeczy i spełnianiu swoich dążeń. Jest to bez wątpienia postawa niewłaściwa, chociaż często obserwowana w dzisiejszym świecie, także w Polsce. Nikt przecież nie znajdzie szczęścia ani w budowanych przez siebie instytucjach i systemach, ani w pomnażaniu majątku czy zdobywaniu kariery, jeśli nie zrozumie, że Królestwo niebieskie obiecane jest ludziom ubogim w duchu. Właściwa, ewangeliczna postawa wobec dóbr materialnych, obowiązująca każdego chrześcijanina, każe w dobrach materialnych, pozyskanych z zachowaniem sprawiedliwości, widzieć przede wszystkim dobro sobie zawierzone, którego jest się jedynie dysponentem, i którym należy zarządzać sprawiedliwie, czyli z pożytkiem nie tylko dla siebie, ale także dla innych, przede wszystkim biednych i potrzebujących.

Ta troska o ludzi biednych jest wymownym znakiem przenikania ideałów Ewangelii do życia społecznego. Ojciec święty w programie na Rok Eucharystii prosi, by chrześcijanie „zaradzali czynną braterską pomocą którejs z tak licznych form ubóstwa” (Jan Paweł II: *Mane nobiscum Domine* 28). Ubóstwo ducha wymaga bowiem wyobraźni miłosierdzia (Jan Paweł II: *Novo millennio ineunte* 50) i wielkiej otwartości na niesienie braterskiej pomocy drugiemu człowiekowi. W czasach, gdy niekiedy nawet dobroczynność pojmuje się instrumentalnie, opierając na niej zwykłą promocję rynkową własnej firmy, Kościół – pomagając potrzebującym - podkreśla też wielką godność ludzi dotkniętych różnorodną biedą oraz potrzebę znajdowania sprawiedliwych i stabilnych rozwiązań problemów społecznych. Biedni mają bowiem przyrodzone prawo, by stworzono im godne warunki, w których sami będą w stanie zapewnić sobie chleb powszedni, nie musząc oczekiwać jedynie jałmużny. Dlatego stwarzanie ludziom biednym warunków np. zdobywania wykształcenia i usamodzielniania się w życiu społecznym, jest nie mniej ważne niż przydzielanie doraźnych zapomóg, podtrzymujących egzystencję w biedzie.

Dlaczego ślub ubóstwa

Jezus Chrystus, będąc bogatym, stał się dla nas ubogim, aby nas swym ubóstwem ubogacić (2 Kor 8,9). Stał się więc solidarny z niezliczonymi rzeszami ludzi biednych, którzy w łączności z Nim znoszą niedostatek i niesprawiedliwość. W rzeczywistości nigdy ich nie opuścił. Jezusowy, radykalny sposób życia, jest możliwy zawsze, także dzisiaj. Potwierdzają to liczne przykłady osób świeckich, które w Imię Chrystusa angażują się w wielorakie dzieła miłości i miłosierdzia. Poświadczają to także osoby konsekrowane, które składając wobec Wspólnoty Kościoła śluby czystości, ubóstwa i posłuszeństwa, odpowiadają całym swoim życiem na wezwanie Chrystusa.

Ubóstwo ślubowane w życiu konsekrowanym przypomina wszystkim, że „Bóg jest jedynym prawdziwym bogactwem człowieka” (Jan Paweł II: *Vita consecrata* 21). Składając ślub ubóstwa osoby konsekrowane zobowiązują się do wyrzeczenia się własności dóbr materialnych. Mieszkając we wspólnocie zachowują jednakowy, skromny sposób życia. W duchu ofiarnej miłości oddają się bezinteresownej służbie innym, nie oczekując żadnej zapłaty dla siebie. Naśladując Chrystusa, który nie miał gdzie głowy skłonić (por. Mt 8,20), ograniczają się w używaniu rzeczy, które nie są konieczne do życia. Ubóstwo zakonne nie jest więc sprzeciwem wobec zwyczajnej potrzeby dóbr materialnych, ani też wyrazem pogardy wobec ludzi zajętych pracą dla godziwego utrzymania swoich rodzin. Jest to wprawdzie wyrzeczenie, ale owocuje radością odczuwania dobroci Boga i życzliwości okazywanej przez ludzi.

Żyjąc ubogo i oszczędnie niektóre wspólnoty zakonne, prowadzące własne dzieła lub mające możliwość stałego zatrudnienia, zaoszczędzone przez wspólnotę środki przeznaczają na cele apostołskie i charytatywne. Są też i takie wspólnoty, przede wszystkim kontemplacyjne klasztory klauzurowe, które nie mając żadnych stałych źródeł utrzymania i praktycznie żyjąc z jałmużny, także dzielą się swoim skromnym chlebem z jeszcze bardziej potrzebującymi.

Żyjąc prawdziwie ubogo osoby konsekrowane mogą łatwiej zrozumieć ludzi dotkniętych zwykłą biedą, materialną i duchową, stając się niejako ich rzecznikami. Owocem upodobnienia się ich samych do ubożego Jezusa jest ich dyspozycyjność i ofiarność wobec innych. Przychodząc z pomocą ludziom biednym wspierają ich materialnie, ukazując

im jednocześnie miłosierne oblicze Boga. Ubóstwo zakonne rzeczywiście pomaga w zaangażowaniu się osób życia konsekrowanego w posługę ludziom dotkniętym różnorodną biedą, chorym, bezdomnym, ludziom z tzw. marginesu, a także ludziom głodnym Boga. Przykładów mamy wiele w każdym regionie Polski: liczne domy opieki, schroniska, jadłodajnie i różnego rodzaju ośrodki wspierania potrzebujących prowadzone są często z ogromnym poświęceniem, właśnie przez osoby życia konsekrowanego. Dla wszystkich chrześcijan w świecie, także dla nas w Polsce, niedoścignionym wzorem stała się w tej mierze Matka Teresa z Kalkuty. Także u niej było to możliwe m.in. dzięki realizowanemu w stopniu heroicznym ślubowi ubóstwa.

Świadectwo życia ewangeliczną radą ubóstwa staje się dziś potrzebne także po to, by ukazać obraz Kościoła jako Wspólnoty ukierunkowanej przede wszystkim na zdobywanie dóbr niebieskich. Poprzez osoby konsekrowane, żyjące ślubem ubóstwa, Kościół nieustannie świadczy, że możliwe jest życie w wolności od nadmiernego przywiązania do rzeczy materialnych i dążenie do wiecznego szczęścia przez bezinteresowną służbę bliźniemu. W dzisiejszych czasach to świadectwo jest szczególnie cenne. W takim podejściu do dóbr materialnych zawarta jest ważna nauka dla wszystkich ochrzczonych. Nie można przeceniać ani tym bardziej ubóstwiać rzeczy materialnych. Każdy człowiek ochrzczony winien pamiętać przede wszystkim o wartości dóbr duchowych, dlatego nawet dysponując dobrami materialnymi, winien zachować ducha ewangelicznego ubóstwa.

Umilowani

Zbliżający się Dzień Życia Konsekrowanego, przypadający zawsze 2 lutego w Święto Ofiarowania Pańskiego, w Polsce tradycyjnie przeżywane jako Święto Matki Bożej Gromnicznej, niech stanie się dla wszystkich nas nie tylko okazją do modlitwy w intencji osób życia konsekrowanego oraz nowych powołań do tej formy życia w Kościele. Niech stanie się także dla każdego z nas okazją do osobistej refleksji nad naszym chrześcijańskim przeżywaniem Chrystusowej rady czystości, ubóstwa i posłuszeństwa. Niech też będzie umocnieniem naszego szacunku dla wszystkich sióstr i braci, szczególnie dla osób konsekrowanych, oraz okazją do podzielenia się darem materialnym, ofiarowanym na potrzeby klasztorów klauzurowych.

Ogarniając modlitwą wszystkie serca czyste i ubogie, szczególnie serca osób młodych, poszukujących miłości doskonałej, i wszystkich ubogich duchem, w szczególny sposób osoby życia konsekrowanego, z serca błogosławie w Imię Ojca i Syna i Ducha Świętego.

+ *Andrzej Dziega*

Biskup Sandomierski

Przewodniczący Komisji Konferencji Episkopatu Polski
ds. Instytutów Życia Konsekrowanego
i Stowarzyszeń Życia Apostolskiego

Sandomierz, w Uroczystość Objawienia Pańskiego,
6 stycznia 2005 roku.

SOLIDARNI Z DZIEĆMI, OFIARAMI WOJNY

Apel Przewodniczącego Komisji ds. Misyjnych Episkopatu Polski przed II Niedzielą Wielkiego Postu

Stało się już poniekąd tradycją uwrażliwianie wiernych na sprawy Misji w każdą drugą niedzielę Wielkiego Postu. Dzięki tej wrażliwości, przyoblekającej się w konkretną formę materialnej pomocy, polscy misjonarze mogli przeprowadzić wiele ważkich i pięknych dzieł, będących swoistym błogosławieństwem dla rejonów świata naznaczonych różnorodnymi bolączkami.

Jednym z takich miejsc jest niewątpliwie kontynent afrykański. To tam, dzięki dotychczasowej wielkoduszności wiernych składających ofiary w drugą wielkopostną niedzielę, powstały nowe kościoły, szpitale i szkoły; tysiącom dzieci zapewniono edukację i opiekę socjalno-medyczną; do wielu afrykańskich domów trafiła Biblia. Ale wołanie o pomoc, jakie płynie w świat znad Czarnego Łądu, jest nadal wielkie. Nie pozbawione jest ono nawet dramatyzmu, który choć mało widoczny lub wręcz niewidoczny w wysokonakładowych mediach, jest wszak realny i domaga się szybkich aktów międzyludzkiej solidarności.

Dlatego też, zgodnie z decyzją Konferencji Episkopatu Polski, Kościół w Polsce przeprowadza w drugą Niedzielę Wielkiego Postu zbiórkę do puszek na pomoc świadczoną przez polskich misjonarzy i misjonarki Afryce.

W bieżącym roku hasłem Akcji są słowa: **Solidarni z dziećmi, ofiarami wojny**. Trzeba z bólem stwierdzić, że dzisiejsza Afryka jest kontynentem poznaczonym krwawymi pręgami wielu wojen i konfliktów zbrojnych. Ów wojenny dramat, rozgrywający się często poza obiektywem jakichkolwiek kamer, jest zawsze dramatem konkretnych ludzi; ludzi, których się bestialsko morduje, którym odbiera się dorobek całego życia, którzy muszą uciekać ze swej ojczyzny i latami prowadzić beznadziejną vegetację w obozach dla uchodźców. Wojna to dramat umierających z głodu i osierconych dzieci. Właśnie bezbronni dzieci są największymi i najbardziej niewinnymi ofiarami wojen. Nie tylko dlatego, że nagminnie poddaje się je gwałtom i różnorodnej przemocy, ale też dlatego, że często dzieci siłą wciela się do armii lokalnych afrykańskich watażków. W ten sposób dziecko uczy się zabijać, zanim tak naprawdę nauczy się żyć.

Zjawiska te są tym boleśniejsze, iż-poniekąd paradoksalnie-cała rodzina kultura Afryki, w swym rdzeniu, na wskroś przeniknięta jest afirmacją życia- wielkim szacunkiem dla istnienia od narodzin po śmierć. Afryka kocha wielopokoleniową rodzinę i kocha dzieci-nie zna instytucji żłobków ani domów starców-wielką czcią otacza przodków. Jednak ów afrykańskim pietyzm wobec życia przesłonięty jest teraz głębokim cieniem wojny.

Na terenie działań wojennych, i pośród ludzi dotkniętych ich skutkami, pracują polscy misjonarze. To w pierwszej kolejności do nich wszyscy, a zwłaszcza dzieci-ofiary przemocy, zwracają się o pomoc. I trudno się dziwić, że nasi misjonarze coraz natarczywiej proszą Kościół w Polsce o wsparcie nie tylko moralno-duchowe, ale też materialne.

Obecnie w Komisji ds. Misyjnych Episkopatu Polski czeka blisko trzysta naglących próśb misjonarzy o dofinansowanie konkretnych projektów pomocy dzieciom, ofiarom wojen. Są to m. in. plany działalności ewangelizacyjnej, a także programy medyczne, edukacyjne i charytatywne.

Za zrozumienie i wielkoduszne poparcie Akcji materialnym darem serca składam w imieniu obdarowanych szczerze podziękowanie. Niech tegoroczne dzieło solidarności z dziećmi Afryki będzie formą odpowiedzi na dramatyczny apel Jana Pawła II, który wołał: *Nie zapominajcie Afryki.*

+ Wiktor Skworec

Przewodniczący Komisji ds. Misyjnych EP

Tarnów, 2005.02.02, w święto Ofiarowania Pańskiego

Źródło: www.episkopat.pl

OŚWIADCZENIE BIURA PRASOWEGO KONFERENCJI EPISKOPATU POLSKI

W związku z publikacją w dzisiejszej „Trybunie” oświadczenia p. Joao Talone, złożonego przed Międzynarodowym Trybunałem Arbitrażowym w Londynie, Biuro Prasowe Konferencji Episkopatu Polski oświadcza co następuje:

1. 10 lutego 2000 roku sekretarz generalny KEP przyjął pana Joao Talone. Do spotkania doszło na prośbę pana Talone, który wówczas rozpoczynał swoją pracę w Polsce i chciał poznać problemy naszego kraju, w którym Kościół katolicki odgrywa znaczącą rolę. Rozmowa trwała około trzech kwadransów i miała czysto kurtuazyjny charakter. W czasie jej trwania rozmówcy, między innymi, dokonali wymiany opinii co do możliwości, szans i zagrożeń płynących z posługiwania się przez Kościół środkami społecznego przekazu.
2. Zupełnie więc rozmija się z prawdą komentarz „Trybuny” z dnia 7 stycznia 2005 r., jakoby sekretarz generalny KEP „miał zabiegać o dofinansowanie przez PZU Telewizji Familijnej”. Pragniemy zauważyć, że nic takiego nie mówi też sam p. Talone w swoim oświadczeniu.

Sugestia komentatora „Trybuny” o rzekomych zabiegach sekretarza generalnego jest nieprawdziwa.

Ks. dr Józef Kloch

Rzecznik

Warszawa, 7 stycznia 2005 r.

Warszawa, dnia 10 lutego 2005 r.

SEP – 2.4.1-29

Szanowny Panie Marszałku,

na najbliższym posiedzeniu Sejmu przewidziane jest (warunkowo) pierwsze czytanie kontrowersyjnego projektu ustawy o świadomym rodzicielstwie. W związku z tym pragniemy przypomnieć stanowisko Rady Stałej Konferencji Episkopatu Polski wyrażone w *Oświadczeniu* z dnia 21 września 2004 r. Biskupi Polscy w całej rozciągłości je podtrzymują i dlatego pozwalamy je sobie Panu przypomnieć, jako nowemu Marszałkowi Sejmu:

Rada Stała Konferencji Episkopatu Polski z całą mocą sprzeciwia się rozwiązaniom zawartym w projekcie ustawy o świadomym rodzicielstwie (druk sejmowy 3215), która wprowadza całkowitą swobodę zabijania dzieci poczętych.

Obecnie funkcjonujące prawo chroniące życie od poczęcia przyniosło pozytywne skutki dla dziecka i matki oraz korzystne zmiany w świadomości społecznej, co potwierdzają kolejne sprawozdania rządowe.

Tymczasem nowy projekt ustawy proponuje swobodę wykonywania aborcji u małoletnich dziewcząt bez informowania rodziców, obowiązkową edukację seksualną od 1 klasy szkoły podstawowej oraz finansowanie z budżetu państwa aborcji, środków antykoncepcyjnych i zabiegów sztucznej prokreacji.

Projekt ustawy o tzw. świadomym rodzicielstwie narusza konstytucyjne zasady ochrony ludzkiego życia i zdrowia, prawo do równego traktowania wszystkich obywateli, poszanowania macierzyństwa i rodzicielstwa oraz prawa rodziców. Wprowadzenie takiej ustawy byłoby zbrodnią przeciw narodowi, zwłaszcza wobec ujemnego przyrostu naturalnego.

Zamiast zwiększania pomocy kobietom brzemiennym i rodzinom w trudnych sytuacjach życiowych projekt ustawy zakłada drastyczne obniżenie standardów ochrony ludzkiego życia i zdrowia, demoralizację dzieci i młodzieży, odsuwa rodziców od decydowania o istotnych sprawach ich dzieci oraz powoduje ogromne wydatki budżetu państwa.

Mając na uwadze szacunek dla ludzkiego życia i dobro rodziny, za Pana pośrednictwem apelujemy do wszystkich Pań Posłanek i Panów

Posłów o odrzucenie projektu ustawy, która narusza fundamentalne prawo każdego człowieka do życia. Pragniemy również zwrócić uwagę, że *Trybunał Konstytucyjny* uznał podobną ustawę z 1996 roku za niezgodną z *Konstytucją RP*, a była ona dużo mniej liberalna niż obecny projekt.

Z wyrazami szacunku

+ *Józef Michalik*

Przewodniczący

Konferencji Episkopatu Polski

+ *Piotr Libera*

Sekretarz Generalny

Konferencji Episkopatu Polski

Szanowny
Pan Włodzimierz CIMOSZEWICZ
Marszałek Sejmu RP
ul. Wiejska 4/6
00-902 WARSZAWA

BISKUP SIEDLECKI

Siedlce, 23 grudnia 2004 r.

L.dz. 1143/04

Czcigodny Ksiądz Proboszcz
Parafii.....

Instrukcja *Immensae caritatis* (29.01.1973) uzasadnia wprowadzenie posługi nadzwyczajnych szafarzy Komunii świętej *prawdziwą koniecznością i dobrem duchowym wiernych*. Uwzględniając życzenia wielu biskupów i kapłanów Konferencja Episkopatu Polski w dniu 2 maja 1990 roku¹ określiła warunki, według których biskupi diecezjalni w Polsce mogą zastosować kan. 910 i 230 KPK, czyli powołać nadzwyczajnych szafarzy Komunii świętej². Zgodnie z zatwierdzoną przez KEP w czerwcu 1991 Instrukcją w sprawie formacji i sposobu wykonywania posługi nadzwyczajnych szafarzy Komunii świętej³ w gestii każdego biskupa diecezjalnego pozostaje rozpoznanie potrzeby, czasu i sposobu ustanowienia niniejszej posługi. Natomiast zadaniem komisji liturgicznych, współodpowiedzialnych za właściwy rozwój życia liturgicznego w diecezji, jest przygotowanie kandydatów. Dokonuje się to w oparciu o statut i ustalenia biskupa diecezjalnego.

Na Konferencji Dziekanów Diecezji Siedleckiej w dniu 14. czerwca br. zasygnalizowałem uczestnikom spotkania zamiar wprowadzenia wspomnianej wyżej posługi na terenie diecezji siedleckiej. Racja dla ustanowienia nadzwyczajnych szafarzy Komunii świętej w naszej diecezji pokrywa się z intencją, która przyświecała twórcom stosownych dokumentów, tak watykańskich jak i Episkopatu Polski (zob. *Instrukcja i Postanowienie KEP*). Istotne jest nie tylko udzielanie przez nich Komunii

---

¹ *Postanowienie KEP odnośnie do nadzwyczajnego szafarza Komunii świętej* (zob. załącznik).

² *Instrukcja w sprawie formacji i sposobu wykonywania posługi nadzwyczajnych szafarzy Komunii świętej* zatwierdzona przez Konferencję Plenarną Episkopatu Polski na obradach w Łodzi 21-22 czerwca 1991 r. (zob. załącznik).

³ J.w.

świętej w czasie Eucharystii, gdy istnieje taka potrzeba, ale także zanoszenie jej osobom starszym i chorym, mieszkającym na terenie parafii. Posługa nadzwyczajnych szafarzy umożliwi tym osobom przyjmowanie Komunii świętej częściej, niż mógłby im jej udzielać kapłan – np. w każdą niedzielę i w uroczystości, gdy księża są zajęci innymi posługami duszpasterskimi. Kościół w swoich dokumentach mocno zachęca do tego, aby wszyscy wierni mieli dostęp do Eucharystii, zwłaszcza w niedzielę (zob. np. *Pastores Gregis*, 37).

W Polsce bardzo wielu świeckich podejmuje posługę nadzwyczajnych szafarzy Komunii świętej, na co wskazuje choćby fakt, że w dniu 3. kwietnia br. w pielgrzymce na Jasną Górę brało udział ponad 3500 nadzwyczajnych szafarzy Komunii świętej z ponad 20 diecezji polskich.

W naszej diecezji wprowadzanie tej posługi będzie odbywało się stopniowo. W pierwszym etapie, tj. w Wielkim Poście 2005 r. formacja obejmie pierwszych kandydatów z tych parafii, w których ksiądz proboszcz widzi taką potrzebę i jest gotowy na współpracę z nadzwyczajnymi szafarzami. Z tychże parafii należy delegować dwóch lub trzech kandydatów. Warunki, jakie powinni oni spełniać, opisane są w załączonym *Postanowieniu KEP* z dnia 2. maja 1990 roku. Czcigodnych Księży Proboszczów, którzy uważają, że istnieje racja duszpasterska, aby ustawić w ich wspólnotach nadzwyczajnych szafarzy Komunii świętej, prosimy o nadsyłanie nazwisk kandydatów z ich krótką charakterystyką do końca stycznia 2005, do Wydziału Duszpasterskiego Kurii Diecezjalnej w Siedlcach. Jeśli kandydat posiada żonę, wskazane jest, aby akceptowała ona podjęcie tej posługi przez męża.

Formacja przygotowująca kandydatów do pełnienia posługi obejmie cztery spotkania, które będą się odbywały zawsze w soboty. Po jej zakończeniu i otrzymaniu misji kanonicznej, ustanowieni nadzwyczajni szafarze Komunii świętej będą zobowiązani do stałego pogłębiania swojej formacji, m.in. przez udział w organizowanych dla nich rekolekcjach, dniach skupienia i spotkaniach formacyjno-modlitewnych.

Gorąco prosimy Czcigodnego Księdza Proboszcza o podjęcie tego tematu ze współbraćmi w kapłaństwie oraz z wiernymi, zwłaszcza z członkami Rady Duszpasterskiej. Konieczne jest właściwe przygotowanie zarówno kapłanów, jak i świeckich, aby świadomie i ze zrozumieniem przyjęli pojawienie się nadzwyczajnych szafarzy Komunii świętej w parafiach.

(Warto tu przypomnieć, że jest to posługa, która jest głęboko zakorzeniona w tradycji Kościoła.) Chodzi bowiem o to, aby wprowadzenie omawianej posługi zaowocowało istotnie dobrem duchowym, zarówno dla ludzi, którym umożliwi ona sakramentalne jednoczenie się z Chrystusem obecnym w Eucharystii, jak i dla Kościoła diecezjalnego i jego lokalnych wspólnot.

+ *Henryk Hosiński*

Biskup Siedlecki

Siedlce, 5 stycznia 2005 r.

Czcigodni Księża Dziekani!

Zwracam się z prośbą o przekazanie Księżom w swoich dekanatach informacji o terminach rekolekcji kapłańskich w 2005 roku. Jak to już wspomniałem na zebraniu Księży Dziekanów, przypominam, że od tego roku nie wyznaczamy grup rekolekcyjnych dla kapłanów, lecz dajemy możliwość zgłoszenia się na jeden z trzech terminów rekolekcji organizowanych przez Siedlecką Kurię Diecezjalną lub odbycia rekolekcji w dowolnym ośrodku poza Diecezją. W przypadku, gdy ktoś weźmie udział w rekolekcjach poza wyznaczonymi trzema terminami, proszę o przedstawienie w Kurii zaświadczenia o odbytych rekolekcjach, do końca 2005 r. Za organizację rekolekcji i czuwanie nad uczestnictwem Kapłanów odpowiedzialny jest Ks. Prałat Konstanty Kusyk, Wikariusz Biskupi.

Terminy tegorocznych rekolekcji organizowanych w naszej Diecezji są następujące:

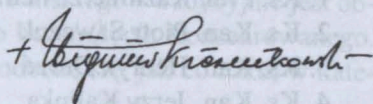
1. Od 28 marca (poniedziałek Wielkanocny), godz. 20⁰⁰ do 1 kwietnia (piątek), ok. godz. 9⁰⁰ – Ks. dr Dariusz Kotecki, Profesor WSD w Toruniu, Adiunkt WT UMK;
2. Od 27 czerwca (poniedziałek), godz. 20⁰⁰ do 1 lipca (piątek), ok. godz. 9⁰⁰ – prowadzący, Ks. dr Andrzej Krasowski, ojciec duchowny Metropolitalnego Seminarium Duchownego w Lublinie;
3. Od 22 sierpnia (poniedziałek), godz. 20⁰⁰ do 26 sierpnia (piątek), ok. godz. 9⁰⁰ – prowadzący, Bp Teofil Wilski, biskup pomocniczy Diecezji Kaliskiej.

Zwracam uwagę na to, żeby tak zorganizować swoje obowiązki, by zapewnić sobie uczestnictwo w rekolekcjach od początku do końca i bez wyjazdów w trakcie rekolekcji. Proszę, by wszelkie nadzwyczajne przypadki konieczności wyjazdu, były zgłoszone na piśmie do Księdza Prałata K. Kusyka, lub kogoś, kto go zastępuje.

Wszystkie tury rekolekcji odbędą się w gmachu WSD w Opolu Nowym. Proszę Księży Dziekanów, aby sporządzili listy Księży zgłaszających się na poszczególne terminy rekolekcji, i oddzielną listę dla tych, którzy zamierzają odbyć rekolekcje poza Diecezją. Dotyczy to wszystkich

Księżcy mieszkających na terenie danego Dekanatu (łącznie z Księżmi emerytami oraz Księżmi pracującymi poza duszpasterstwem parafialnym).

Mam nadzieję, że ta możliwość swobodnego wyboru terminu i miejsca rekolekcji będzie przez Księży dobrze przyjęta. Niech dokonany wybór i wpisanie się na listę Kapłani traktują jako zobowiązanie, a Księży Dziękowników proszę o przekazanie list do Kurii w terminie do końca lutego br.

Biskup Siedlecki

Biskup Siedlecki

Ks. Piotr Zawczuk
Kancлярz

L. dz. 411/05

Siedlce, dnia 22 stycznia 2005 r.

DEKRET

Niniejszym powołuję Komisję wizytacyjną ds. **administracyjno-urzędowych dla dekanatów – adamowskiego, radzyńskiego i ryckiego**. Będzie ona działała w takim samym składzie, jak w ubiegłym roku:

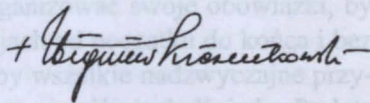
1. Ks. Prał. Kazimierz Niemirka
2. Ks. Kan. Piotr Sawczuk
3. Ks. Kan. Henryk Drozd
4. Ks. Kan. Jerzy Kalinka
5. Ks. Piotr Trochimiak
6. Ks. Krzysztof Samsel

Proszę, aby do każdej parafii wymienionych dekanatów udało się trzech członków Komisji oraz Ksiądz Dziekan, w terminie uzgodnionym z Księdzem Proboszczem, przynajmniej na tydzień przed moją wizytacją.

O koordynację pracy każdorazowego zespołu członków Komisji i o ustalenie terminów z Księżmi Proboszczami proszę Ks. Prał. Kazimierza Niemirkę i Ks. Kan. Piotra Sawczuka, którym jednocześnie zlecam przewodniczenie pracom Komisji i proszę o przygotowanie protokołu.

Do zadań Komisji należy zbadanie wszelkich ksiąg parafialnych oraz wszystkiego, co jest związane z zarządzaniem dobrami materialnymi ruchomymi i nieruchomymi oraz administracją parafii, łącznie z kwestiami dotyczącymi zatrudnienia pracowników kościelnych.

Ks. Piotr Sawczuk
Kancelerz

+
Biskup Siedlecki

L.dz. 41/1/05

Siedlce, dnia 22 stycznia 2005 r.

Siedlce, dnia 22 stycznia 2005 r.

L. dz. 42/05

ZAPROSZENIE NA DZIEŃ ŻYCIA KONSEKROWANEGO

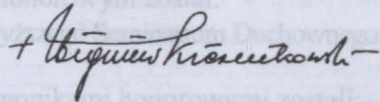
Dzień 2 lutego – Święto Ofiarowania Pańskiego – tradycyjnie jest obchodzony w Kościele powszechnym jako Dzień Życia Konsekrowanego. Główne obchody diecezjalne tego Dnia odbędą się, jak co roku, w katedrze siedleckiej.

Program spotkania będzie następujący:

- 9³⁰ katecheza wprowadzająca w istotę święta i przygotowująca do liturgii;
- 10⁰⁰ celebrowanie Eucharystii;
- po Eucharystii – agapa w Bursie.

Serdecznie zapraszam wszystkie osoby konsekrowane na to spotkanie. Takie przeżywanie Dnia Życia Konsekrowanego ma bowiem duże znaczenie dla budowania wspólnoty osób, które kroczą tą samą drogą praktykowania rad ewangelicznych i podejmują w diecezji właściwą sobie troskę o wzrost Królestwa Bożego.

Oczekując na spotkanie serdecznie pozdrawiam i z serca błogosławię.

Biskup Siedlecki

L. dz. 106/05

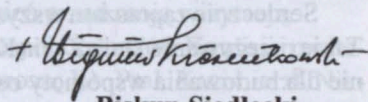
Siedlce, 15 lutego 2005 r.

Do Czcigodnych Księża Proboszczów

Dwudziestego lutego, w Drugą Niedzielę Wielkiego Postu, rozpocznie się cykl katechez przygotowujących do sakramentu Chrztu świętego. Katechezy są przeznaczone dla osób dorosłych, zwłaszcza tych, które chcą przyjąć ten sakrament podczas tegorocznej Wigilii Paschalnej. Zapraszam też rodziców dzieci, które mają być ochrzczone w najbliższym czasie, a także rodziców oczekujących narodzin dziecka.

Spotkania będą się odbywały w każdą niedzielę i środę Wielkiego Postu w Siedlcach, w Centrum Charytatywno-Duszpasterskim, o godz. 18.00.

Proszę, aby Księża Proboszczowie w tym tygodniu zgłosili zainteresowane osoby w Kurii Diecezjalnej.

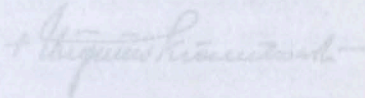

Biskup Siedlecki

Biskup Siedlecki

Ks. Piotr Sawczuk

Kancierz

Biskup Siedlecki

L.dz. 41/1/05

Siedlce, dnia 22 stycznia 2005 r.

ZMIANY WŚRÓD DUCHOWIEŃSTWA

Nominacje

- Ks. Sylwester FRAĆC, mianowany dekanalnym wizytatorem nauczania religii w dekanacie adamowskim (19.02)
- Ks. Krzysztof PAWELEC, mianowany proboszczem par. p.w. św. Jana Chrzciciela w Krynce (25.02)
- Ks. Janusz WOLSKI, mianowany kapelanem Pozaregionalnej Noclegowni dla Bezdomnych z siedzibą w Siedlcach (07.01)

Zwolnienia

- Ks. Tomasz MAJCZYNA, zwolniony z urzędu wikariusza par. p.w. Matki Bożej Częstochowskiej w Radoryżu Kościelnym (12.02)

Ekskardynacje

- Ks. Jan Franciszek KAPŁAN, zgodnie z normą kan. 267 KPK, ekskardynowany spośród duchowieństwa Diecezji siedleckiej (19.01)

Godności

We wspomnienie Bł. Męczenników z Pratulina, 23 stycznia 2005 r. następujący Księża otrzymali nominacje kanoniczne:

1. W Kapitulie Katedralnej kanonikiem honorowym został:
  - **Ks. Jan Piękosz**, ojciec duchowny Wyższego Seminarium Duchownego;
2. W Kapitulie Kolegiaty Łukowskiej kanonikami honorowymi zostali:
  - **Ks. Antoni Pietruszka**, proboszcz par. p.w. Przemienienia Pańskiego w Łukowie i dziekan dekanatu łukowskiego I;
  - **Ks. Jerzy Samulak**, obrońca węzła małżeńskiego w Sądzie Biskupim;
3. W Kapitulie Kolegiaty Janowskiej kanonikami honorowymi zostali:
  - **Ks. Franciszek Oldakowski**, emeryt mieszkający w Warszawie;
  - **Ks. Jan Kazimierzuk**, proboszcz parafii Kock;
  - **Ks. Marian Daniluk**, proboszcz par. p.w. Narodzenia NMP w Białej Podlaskiej i dziekan dekanatu białskiego północnego;
  - **Ks. Krzysztof Czyrka**, proboszcz par. p.w. Przemienienia Pańskiego w Wisznicach i dziekan dekanatu wisznickiego.

KOMUNIKATY KURII

Siedlce, dn. 20 stycznia 2005 r.

Wydział Duszpasterski

L. dz. 32/05

**Wielebny Ksiądz Dziekan.....
Dekanatu.....**

Wydział Duszpasterski podaje do wiadomości, że kolejne spotkania **Dekanalnych Referentów ds. liturgii**, organizowane w ramach programu duszpasterskiego diecezji w Roku poświęconym Eucharystii, odbędą się w Wyższym Seminarium Duchownym w dniach:

- 12 lutego, o godz. 11.00;
- 5 marca, o godz. 11.00;
- 16 kwietnia, o godz. 11.00.

Na spotkanie Dekanalnych Referentów ds. liturgii w dniu **5 marca br.** zapraszamy także **Księżę Proboszczów** następujących parafii: Wola Gułowska, Leśna Podlaska, Parczew (par. p.w. św. Jana Chrzciciela), Garwolin (par. p.w. Przemienienia Pańskiego), Siedlce (parafia Katedralna i par. p.w. św. Stanisława), w celu omówienia spraw organizacyjnych związanych z przeżywaniem poszczególnych stacji Diecezjalnego Kongresu Eucharystycznego.

Prosimy Czcigodnego Księdza Dziekana o przekazanie zainteresowanym powyższych informacji.

Ks. Wiesław Kazimieruk

Dyrektor Wydziału Duszpasterskiego

Siedlce, 5 lutego 2005 r.

Kuria Diecezjalna Siedlecka
Ul. Piłsudskiego 62
08-110 Siedlce

L. dz. 71/05

Czcigodni Księża!

Uprzejmie informuję, że we czwartek, 17 lutego br., o godz. 18⁰⁰, w kościele katedralnym, będzie celebrowana Msza św. z racji Imienin Biskupa Siedleckiego Zbigniewa Kiernikowskiego, pod przewodnictwem Dostojnego Solenizanta.

Zapraszam Czcigodnych Księży do wzięcia udziału w Eucharystii, a także w spotkaniu, po Mszy św., w Centrum Charytatywno-Duszpasterskim.

Dzień 17 lutego jest dniem modlitewnej pamięci o Pasterzu naszej Diecezji. Przypominam, że we wszystkich kościołach należy do modlitwy wiernych włączyć odpowiednie wezwanie.

+ *Henryk Jaramak*

Wikariusz Generalny

Siedlce, dn. 9 lutego 2005 r.

Wydział Duszpasterski
L.dz. 80/05

Wielebny Ksiądz Proboszcz.....
Parafii.....

Ogłoszony przez Ojca św. Jana Pawła II Rok Eucharystii ma na celu przede wszystkim odkrywanie znaczenia Eucharystii jako centrum życia chrześcijańskiego, pogłębienie świadomości, czym ona jest dla całej wspólnoty

i dla każdego jej członka osobiście, aby przez to móc coraz głębiej rozumieć jej istotę i czerpać z niej moc dla naszego życia.

W celu realizacji tych zadań w naszej diecezji podejmujemy szereg działań. Były one przedstawione na konferencjach duszpasterskich. Dla szczególnego podkreślenia ich wagi pragniemy wskazać m. in. na katechezę liturgiczne głoszone przez Biskupa, sympozjum liturgiczne planowane na dzień 9 kwietnia oraz na podjętą inicjatywę tworzenia w parafiach małych grup osób dorosłych. Spotykając się w tych grupach raz w miesiącu na wspólnym studium i dzieleniu się przeżywaniem Eucharystii uczestnicy mają okazję pogłębić biblijny wymiar Eucharystii w oparciu o dostarczone materiały. Przy dużej ilości grup, gdyby kapłani nie mogli uczestniczyć w każdej z nich, mogą się one spotykać równoległe po uprzednim wprowadzeniu przez kapłana, a następnie zebrać się na wspólne podsumowanie i ewentualne sprawowanie Eucharystii. Do grup należy zaprosić wszystkich chętnych, szczególnie absolwentów Diecezjalnej Szkoły Liturgicznej oraz osoby, które były, a obecnie nie są związane z ruchami odnowy Kościoła lub innymi wspólnotami formacyjno-apostolskimi. Chodziłoby o ich ponowne zaktywizowanie; natomiast aktualni uczestnicy istniejących grup kościelnych powinni realizować właściwy im program, a oprócz tego przeprowadzić także spotkania na temat Eucharystii. Nad przeprowadzaniem spotkań czuwają dekanalni referenci ds. liturgii.

Wskazane jest także, aby katecheci włączyli w program katechetyczny tematykę podejmowaną na spotkaniach grup parafialnych. Można też skorzystać z proponowanych w tych spotkaniach treści, organizując spotkania dla rodziców dzieci przygotowujących się do Pierwszej Komunii Świętej. Zachęcamy również, aby Adoracje Najświętszego Sakramentu, organizowane w pierwszy piątek i niedzielę miesiąca, przeprowadzane były w oparciu o teksty biblijne i treść rozważań przeznaczonych na spotkania w grupach parafialnych.

Punktem kulminacyjnym wszystkich podjętych działań związanych z przeżywaniem Roku Eucharystii będzie Kongres Eucharystyczny, który odbędzie się w kilku miejscowościach naszej Diecezji, w dniach od 30 kwietnia do 26 maja br. W związku z tym przekazujemy Wielbnemu Księdzu Proboszczowi plakat i prosimy o umieszczenie go w gablocie parafialnej. Bezpośrednio w przeżywaniu Kongresu wprowadzi nas List Pasterski Biskupa Ordynariusza planowany na Drugą Niedzielę Wielkanocną (3 kwietnia br.). Diecezjalny

Kongres Eucharystyczny poprzedzi ogólnopolskie spotkanie przy świątyni Opatrzności Bożej zaplanowane na 19 czerwca 2005 r.

Ks. Wiesław Kazimieruk

Dyrektor Wydziału Duszpasterskiego

Diecezjalny Kongres Eucharystyczny celebrować będziemy w poszczególnych stacjach, skupiających określone rejony diecezji. Do udziału w nim zaproszeni są przede wszystkim uczestnicy spotkań w grupach parafialnych, ale także wszyscy chętni. Kongres będzie stanowił dopełnienie, pogłębienie i podsumowanie pięciomiesięcznej pracy w grupach. W jego ramach przewidziane jest m.in. dzielenie się owocami spotkań parafialnych, katecheza eucharystyczna, wspólne celebrowanie Eucharystii, Adoracja Najświętszego Sakramentu i celebrowanie Liturgii Godzin. Spotkania w ramach Diecezjalnego Kongresu poprzedzą ogólnopolskie spotkanie przy świątyni Opatrzności Bożej zaplanowane na 19 czerwca br.

W celebracjach poszczególnych stacji Kongresu uczestniczą wspólnoty następujących dekanatów:

- **30 kwietnia w Woli Gułowskiej;** Adamowski, Łukowski I, Łukowski II, Domanicki, Zbuczyński, Grębkowski, Suchożebrski
- **7 maja w Leśnej Podlaskiej;** Terespolski, Bialski Północny, Bialski Południowy, Janowski, Łosicki, Międzyrzecki, Siedlecki
- **14 maja w Parczewie;** Parczewski, Hański, Włodawski, Wisznicki, Radzyński, Komarowski
- **21 maja w Garwolinie;** Garwoliński, Łaskarzewski, Osiecki, Rycki, Żelechowski
- **26 maja w Siedlcach** Uroczystość Najświętszego Ciała i Krwi Chrystusa (Boże Ciało)

Zakończenie Diecezjalnego Kongresu Eucharystycznego
w katedrze o godz. 10.00; obok wspólnot parafialnych:
Katedralnej i św. Stanisława w uroczystościach biorą udział delegacje z poszczególnych dekanatów

---

Siedlce, dn. 15 lutego 2005 roku.

Wydział Duszpasterski

L.dz. 94/05

**Czcigodny Ksiądz Proboszcz
Parafii .....**

Wydział Duszpasterski informuje, że w dniach 27, 28 i 29 maja br. naszą diecezję nawiedzi urna z relikwiami św. Teresy od Dzieciątka Jezus. Peregrynacja relikwii w naszej diecezji przebiegać będzie według ustalonego dla całej Polski planu pod hasłem „*Z ufnością i miłością*”.

Do tego wydarzenia pragniemy przygotować się duchowo. Proponujemy, aby „etap dalszy” przygotowania obejmował:

1. Katechezy w szkole w celu poznania Osoby i duchowości Świętej. Konspekty katechez przygotowują Siostry „Tereski”; konspekty dostępne na stronie internetowej: www.diecezja.siedlce.pl - od 1 kwietnia br.
2. Audycje radiowe w KRP.
3. Nowennę (9-tygodni).
4. Specjalne nabożeństwa (sprawowane poza Mszą Świętą).
5. Wystawy w gablotach.
6. Siostry „Tereski” mogą poprowadzić spotkania w parafiach - szczególnie z młodzieżą - po wcześniejszym ustaleniu terminu przez księdza proboszcza z Siostrą Wikarią Jolantą Kaczyńską (tel. (025) 632 63 98).

Etap bezpośredniego przygotowania rozpocznie list Biskupa Ordynariusza do odczytania w każdej parafii w niedzielę, 15 maja 2005 roku. W niedzielę poprzedzającą peregrynację, w ośrodkach nawiedzenia reli-

kwii, wskazane jest rozpoczęcie jednodniowego lub trzydniowego duchowego przygotowania.

W celu zaproszenia kaznodziejów, ojców karmelitów bosych, można kontaktować się z rekolekjonistą, o. Benedyktem Belgrau (tel. 016/6786014 lub kom. 0602 531108).

Do wszystkich parafii (nawiedzanych miejsc) zostanie dostarczony w kwietniu pakiet niezbędnych materiałów.

Sugerujemy, aby nie ograniczać się jedynie do czysto kościelnego wymiaru, lecz wzbogacić przygotowanie imprezami towarzyszącymi (koncerty, spektakle, wystawy, konkursy...).

Zgodnie z wcześniejszymi ustaleniami urna z relikwiami nawiedzi następujące ośrodki, do których zapraszamy diecezjan z wymienionych dekanatów:

27 maja - Wola Gułowska

Dekanaty: Adamowski, Garwoliński, Łukowski I, Łukowski II, Łaskarzewski, Osiecki, Rycki, Żelechowski.

27/28 maja – Kodeń: Bazylika Mniejsza; Dom SS.Karmelitanek Bosych

28 maja - Siedlce, par. p.w. św. Teresy

Dekanaty: Domanicki, Grębkowski, Siedlecki, Suchożebrski, Zbuczynski.

28/29 maja – Katedra Siedlecka; Dom Sióstr Teresek w Siedlcach

29 maja - Biała Podlaska, Sanktuarium Miłosierdzia Bożego

Dekanaty: Bialski Pn., Bialski Płd., Hański, Janowski, Terespolski, Komarowski, Łosicki, Międzyrzeczki, Parczewski, Radzyński, Wisznicki, Włodawski.

Ks. Wiesław Kazimieruk

Dyrektor Wydziału Duszpasterskiego

SPIIS TREŚCI

Stolica Apostolska

Jan Paweł II – Przesłanie na Wielki Post 2005	49
Wąską drogą za Chrystusem ku szczytom – <i>Przesłanie Jana Pawła II do uczestników II Międzynarodowego Kongresu poświęconego Życiu Konsekrowanemu</i>	53
Przesłanie Jana Pawła II z okazji sześćdziesiątej rocznicy wyzwolenia więźniów z obozu koncentracyjnego Auschwitz-Birkenau	57
Oświadczenie niemieckich biskupów z okazji wyzwolenia obozu koncentracyjnego Auschwitz 27 stycznia 2005	60
Podczas Ostatniej Wieczerzy – <i>List papieski z okazji przyznania Caritas Internationalis kościelnej publicznej osobowości prawnej</i>	64

Episkopat Polski

List Pasterski <i>O radzie i ślubie ewangelicznego ubóstwa</i> – na niedzielę przed IX Światowym Dniem Życia Konsekrowanego (30 stycznia 2005 r.)	67
Solidarni z dziećmi, ofiarami wojny – <i>Apel Przewodniczącego Komisji ds. Misyjnych Episkopatu Polski przed II Niedzielą Wielkiego Postu</i>	72
Oświadczenie Biura Prasowego Konferencji Episkopatu Polski	74
Pismo do Marszałka Sejmu w sprawie projektu ustawy o świadomym rodzicielstwie	75

Biskup Siedlecki

Pismo w sprawie nadzwyczajnych szafarzy Komunii świętej	77
Pismo w sprawie rekolekcji kapłańskich	80
Dekret powołujący komisję wizytacyjną ds. administracyjno-urzędowych	82
Zaproszenie na Dzień Życia Konsekrowanego	83
Pismo w sprawie katechez przygotowujących do sakramentu Chrztu świętego	84
Zmiany wśród duchowieństwa	85

Komunikaty kurii

Pismo w sprawie spotkań Dekanalnych Referentów ds. liturgii	86
Zaproszenie na Mszę św. z racji Imienin Biskupa Siedleckiego Zbigniewa Kiernikowskiego	87
Pismo w sprawie Diecezjalnego Kongresu Eucharystycznego	87
Pismo w sprawie peregrynacji urny z relikwiami św. Teresy od Dzieciątka Jezus	90

ISSN 1230-7165

Wydawca: Kuria Diecezjalna Siedlecka
08-100 Siedlce, ul. Piłsudskiego 62
tel. (025) 640-70-56, fax (025) 644-87-44
e-mail: wds@ks.internetdsl.pl
Redaktor Naczelny: Ks. Krzysztof Samsel